

กฎกระทรวง

ยกเว้นค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาต และหนังสือรับรองการแจ้งตามกฎหมายกำหนด
ค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาต หนังสือรับรองการแจ้ง และการให้บริการในการจัดการสิ่งปฏิภูล
หรือมูลฝอย พ.ศ. ๒๕๕๙
พ.ศ. ๒๕๖๔

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข
พ.ศ. ๒๕๓๕ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ให้ยกเว้นค่าธรรมเนียมใบอนุญาตตามข้อ ๒ (๒) (๓) (๔) และ (๕) และหนังสือรับรอง
การแจ้งตามข้อ ๓ แห่งกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาต หนังสือรับรองการแจ้ง
และการให้บริการในการจัดการสิ่งปฏิภูลหรือมูลฝอย พ.ศ. ๒๕๕๙ ตั้งแต่วันที่ ๑๔ พฤศจิกายน
พ.ศ. ๒๕๖๔ ถึงวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๕

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๔

อนุทิน ชาญวีรกูล

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ โดยที่การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ ในประเทศไทยยังคงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข ที่ต้องปิดกิจการตามมาตรการสั่งปิดสถานที่ชั่วคราว เพื่อป้องกันการแพร่ระบาดของโรคดังกล่าว ดังนั้น เพื่อเป็นการลดภาระและบรรเทาผลกระทบที่เกิดขึ้นแก่ผู้ประกอบการ สมควรยกเว้นค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตและหนังสือรับรองการแจ้งให้แก่ผู้ประกอบการดังกล่าว ในระหว่างวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๔ ถึงวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๕ จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

**แนวทางการปฏิบัติในการต่ออายุใบอนุญาต ตามพระราชกฤษฎีกากำหนดให้ผู้รับใบอนุญาต
ชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตแทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาต พ.ศ. 2564
และพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 และที่แก้ไขเพิ่มเติม**

ด้วยพระราชกฤษฎีกากำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาต
แทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาต พ.ศ. 2564 ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 26 พฤษภาคม 2564
และมีผลบังคับใช้ในวันที่ 22 พฤศจิกายน 2564 มีเจตนารมณ์ในการอำนวยความสะดวกและลดภาระให้แก่
ประชาชนในกระบวนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาต โดยกำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตสามารถชำระค่าธรรมเนียม
การต่ออายุใบอนุญาตแทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาต ซึ่งหนึ่งในกฎหมายที่พระราชกฤษฎีกาฉบับนี้กำหนด
ให้ใช้วิธีการชำระค่าธรรมเนียมแทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาต คือ พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535
และที่แก้ไขเพิ่มเติม โดยกำหนดให้ใบอนุญาตกิจการ ได้แก่ ใบอนุญาตดำเนินกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ
ในลักษณะที่เป็นการค้า ใบอนุญาตจัดตั้งตลาด ใบอนุญาตจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่เสิร์ฟอาหาร
ในอาคารหรือพื้นที่ใดซึ่งมีพื้นที่เกินสองร้อยตารางเมตรและมีใช้เป็นการขายของในตลาด และใบอนุญาตจำหน่ายสินค้า
ในที่หรือทางสาธารณะ ผู้รับใบอนุญาต (ผู้ประกอบการ) สามารถขอชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาต
แทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาต โดยสามารถชำระค่าธรรมเนียม ณ สถานที่ทำการของผู้อนุญาต (ราชการส่วนท้องถิ่น)
หรือผ่านช่องทางใดช่องทางหนึ่งที่เป็นที่อำนวยความสะดวกแก่ประชาชน และให้ถือว่าผู้รับใบอนุญาตได้รับ
การต่ออายุใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขแล้ว โดยมีรายละเอียดในการปฏิบัติ ดังนี้

**1. การมีผลบังคับใช้ของพระราชกฤษฎีกากำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตชำระค่าธรรมเนียม
การต่ออายุใบอนุญาตแทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาต พ.ศ. 2564**

1.1 พระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ จะมีผลใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่
วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป คือ มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 22 พฤศจิกายน 2564 เป็นต้นไป¹ ทั้งนี้
จะมีผลกับการต่ออายุใบอนุญาตตามประเภทกิจการที่ระบุในข้อ 1.2 เท่านั้น

1.2 เมื่อพระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ มีผลใช้บังคับแล้ว ผู้รับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติ
การสาธารณสุข พ.ศ. 2535 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ประเภทใบอนุญาตดำเนินกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพในลักษณะ
ที่เป็นการค้า ใบอนุญาตจัดตั้งตลาด ใบอนุญาตจัดตั้งสถานที่จำหน่ายอาหารหรือสถานที่เสิร์ฟอาหารในอาคารหรือ
พื้นที่ใดซึ่งมีพื้นที่เกินสองร้อยตารางเมตรและมีใช้เป็นการขายของในตลาด และใบอนุญาตจำหน่ายสินค้าในที่

¹ พระราชกฤษฎีกากำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตแทนการยื่นคำขอ
ต่ออายุใบอนุญาต พ.ศ. 2564

มาตรา 2 พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

หรือทางสาธารณะ ผู้ประกอบกิจการที่ได้รับอนุญาตสามารถขอชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตแทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตได้²

2. แนวทางปฏิบัติตามพระราชกฤษฎีกากำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตแทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาต พ.ศ. 2564 “สำหรับผู้ประกอบกิจการ”

หากผู้ประกอบกิจการที่ได้รับอนุญาตมีความประสงค์จะขอชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตแทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาต สามารถดำเนินการได้ ดังนี้

2.1 ผู้ประกอบกิจการต้องชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตก่อนที่ใบอนุญาตสิ้นอายุ กรณีที่ผู้ประกอบกิจการไม่ชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตก่อนที่ใบอนุญาตสิ้นอายุ³ ถือว่าผู้ประกอบกิจการรายดังกล่าวขาดต่ออายุใบอนุญาต ไม่สามารถประกอบกิจการต่อได้ โดยหากผู้ประกอบกิจการประสงค์ที่จะประกอบกิจการต่อไป ผู้ประกอบกิจการจะต้องยื่นคำขออนุญาตพร้อมหลักฐานประกอบการพิจารณาที่เกี่ยวข้องเสมือนเป็นผู้ประกอบกิจการรายใหม่

2.2 การชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตแทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตให้ผู้ประกอบกิจการชำระค่าธรรมเนียม ณ สถานที่ทำการของราชการส่วนท้องถิ่น หรือผ่านช่องทางหนึ่งช่องทางใดที่ราชการส่วนท้องถิ่นจัดให้มีขึ้นเพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกแก่ประชาชน เช่น จุดบริการชำระค่าธรรมเนียมนอกสถานที่ทำการ ธนาคาร ช่องทางอิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น

2.3 หากผู้ประกอบกิจการมีการเปลี่ยนแปลงลักษณะการประกอบกิจการในส่วนสำคัญ เช่น การขยายขนาดกิจการ การปรับเปลี่ยนโครงสร้างอาคาร การปรับเปลี่ยนระบบการบำบัดมลพิษ เป็นต้น ผู้ประกอบกิจการต้องแจ้งรายละเอียดแก่ราชการส่วนท้องถิ่นก่อนดำเนินการเปลี่ยนแปลง ทั้งนี้ กรณีผู้ประกอบกิจการตลาดมีการเปลี่ยนแปลงลักษณะการประกอบกิจการในส่วนสำคัญ ผู้ประกอบกิจการจะต้องได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นก่อนจึงจะสามารถดำเนินการได้⁴

² พระราชกฤษฎีกากำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตแทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาต พ.ศ. 2564

มาตรา 3 การต่ออายุใบอนุญาตตามรายชื่อพระราชบัญญัติและประเภทของใบอนุญาตที่กำหนดในบัญชีท้ายพระราชกฤษฎีกานี้ ผู้รับใบอนุญาตอาจชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตแทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตได้

³ พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 และที่แก้ไขเพิ่มเติม

มาตรา 55 บรรดาใบอนุญาตที่ออกให้ตามพระราชบัญญัตินี้ให้มีอายุหนึ่งปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาตและให้ใช้ได้เพียงในเขตอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นที่เป็นผู้ออกใบอนุญาตนั้น

การขอต่ออายุใบอนุญาตจะต้องยื่นคำขอก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ เมื่อได้ยื่นคำขอพร้อมกับเสียค่าธรรมเนียมแล้ว ให้ประกอบกิจการต่อไปได้จนกว่าเจ้าพนักงานท้องถิ่นจะสั่งไม่ต่ออายุใบอนุญาต

หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขการขอต่ออายุใบอนุญาต และการอนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาตให้เป็นไปตามที่กำหนดในข้อบัญญัติท้องถิ่น

⁴ พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 และที่แก้ไขเพิ่มเติม

มาตรา 34 ห้ามมิให้ผู้ใดจัดตั้งตลาด เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๕๖ การเปลี่ยนแปลง ขยายหรือลดสถานที่หรือบริเวณที่ใช้เป็นตลาดภายหลังจากที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ออกใบอนุญาตให้จัดตั้งตลาดตามวรรคหนึ่งแล้ว จะกระทำมิได้ต่อเมื่อได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๕๖

ความในมาตรานี้มิให้ใช้บังคับแก่กระทรวง ทบวง กรม ราชการส่วนท้องถิ่นหรือองค์การของรัฐที่ได้จัดตั้งตลาดขึ้นตามอำนาจหน้าที่ แต่ในการดำเนินกิจการตลาดจะต้องปฏิบัติเช่นเดียวกับผู้รับใบอนุญาตตามบทบัญญัติอื่นแห่งพระราชบัญญัตินี้ด้วย และให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจกำหนดเงื่อนไขเป็นหนังสือให้ผู้จัดตั้งตลาดตามมาตรา ๕๖ นี้ปฏิบัติเป็นการเฉพาะรายก็ได้

3. แนวทางปฏิบัติตามพระราชกฤษฎีกากำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตแทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาต พ.ศ. 2564 “สำหรับราชการส่วนท้องถิ่น”

3.1 กรณีที่ผู้ประกอบการประสงค์ที่จะชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตแทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาต และยังคงประกอบกิจการในลักษณะเดิม ไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงลักษณะการประกอบกิจการในส่วนสำคัญ ราชการส่วนท้องถิ่นจะไม่สามารถเรียกให้ผู้รับใบอนุญาตยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตหรือหลักฐานประกอบการยื่นคำขอได้ โดยเมื่อผู้ประกอบการชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตแล้ว ให้ถือว่าผู้ประกอบการได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 และที่แก้ไขเพิ่มเติม

3.2 เมื่อได้รับค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตเรียบร้อยแล้ว ให้ราชการส่วนท้องถิ่นออกหลักฐานการต่ออายุใบอนุญาต คือ ใบอนุญาตประกอบกิจการให้แก่ผู้ประกอบการ แต่หากมีเหตุที่ราชการส่วนท้องถิ่นไม่สามารถออกหลักฐานการต่ออายุใบอนุญาต ผู้ประกอบการสามารถนำหลักฐานการรับเงินที่ได้รับจากราชการส่วนท้องถิ่นมาใช้แทนหลักฐานการต่ออายุใบอนุญาตได้ จนกว่าราชการส่วนท้องถิ่นจะออกหลักฐานการต่ออายุใบอนุญาต⁵ ทั้งนี้ ราชการส่วนท้องถิ่นอาจออกหลักฐานการต่ออายุใบอนุญาตหรือหลักฐานการรับเงินในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ก็ได้ อย่างไรก็ตาม การออกหลักฐานการรับเงิน ราชการส่วนท้องถิ่นต้องดำเนินการให้สอดคล้องกับระเบียบการเงินที่เกี่ยวข้องด้วย

3.3 ราชการส่วนท้องถิ่นต้องพัฒนาหรือจัดให้มีช่องทางการชำระค่าธรรมเนียมเพิ่มเติม นอกเหนือจากจุดรับชำระค่าธรรมเนียม ณ สถานที่ทำการของราชการส่วนท้องถิ่นอย่างน้อย 1 ช่องทาง⁶

⁵ พระราชกฤษฎีกากำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตแทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาต พ.ศ. 2564

มาตรา 5 ให้ผู้รับใบอนุญาตดำเนินการชำระค่าธรรมเนียมตามมาตรา ๔ ก่อนวันที่ใบอนุญาตจะสิ้นอายุลง ทั้งนี้ ในกรณีที่กฎหมายเฉพาะเรื่องกำหนดเงื่อนไขการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตไว้เป็นประการใด ให้ปฏิบัติตามกฎหมายนั้นด้วย และเมื่อชำระค่าธรรมเนียมแล้วให้ออกหลักฐานการต่ออายุใบอนุญาตให้แก่ผู้รับใบอนุญาต และให้ถือว่าผู้รับใบอนุญาตได้รับการต่ออายุใบอนุญาตตามกฎหมายนั้น ๆ แล้ว

ในกรณีที่ไม่สามารถออกหลักฐานการต่ออายุใบอนุญาตได้ตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้ซึ่งได้รับมอบหมายให้รับชำระค่าธรรมเนียมออกหลักฐานการรับเงินให้แก่ผู้รับใบอนุญาต และให้ถือว่าหลักฐานการรับเงินดังกล่าวเป็นหลักฐานการต่ออายุใบอนุญาตจนกว่าผู้รับใบอนุญาตจะได้รับหลักฐานการต่ออายุใบอนุญาตจากผู้อนุญาต

ผู้อนุญาตอาจส่งหลักฐานการต่ออายุใบอนุญาตตามมาตรานี้โดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ด้วยก็ได้

⁶ พระราชกฤษฎีกากำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตแทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาต พ.ศ. 2564

มาตรา 4 ผู้รับใบอนุญาตซึ่งประสงค์จะชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตแทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาต ให้ชำระค่าธรรมเนียมตามอัตราที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการนั้น ณ สถานที่ทำการของผู้อนุญาต หรือผ่านช่องทางหนึ่งช่องทางใดดังต่อไปนี้

- (๑) จุดบริการรับชำระค่าธรรมเนียม
- (๒) ธนาคาร
- (๓) ศูนย์บริการร่วมหรือศูนย์รับคำขออนุญาต
- (๔) ช่องทางอิเล็กทรอนิกส์
- (๕) ช่องทางอื่นใดที่เป็นการอำนวยความสะดวกแก่ประชาชน

ให้ผู้อนุญาตจัดให้มีช่องทางสำหรับรองรับการชำระค่าธรรมเนียมตาม (๑) (๒) (๓) (๔) หรือ (๕) อย่างน้อยหนึ่งช่องทาง รวมทั้งกำหนดรายละเอียดวิธีการชำระค่าธรรมเนียม และประกาศให้ประชาชนทราบเป็นการทั่วไป

โดยต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในสามร้อยหกสิบวันนับตั้งแต่วันที่พระราชกฤษฎีกานี้มีผลใช้บังคับ คือ ภายในวันที่ 17 พฤศจิกายน 2565⁷

ทั้งนี้ ช่องทางการชำระค่าธรรมเนียมเพิ่มเติมนอกเหนือจากสถานที่ทำการของผู้อนุญาตที่ราชการส่วนท้องถิ่นต้องจัดให้มีเพิ่มเติมตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกานี้ ได้แก่

(1) **จุดบริการรับชำระค่าธรรมเนียม** ราชการส่วนท้องถิ่นอาจจัดตั้งจุดบริการรับชำระค่าธรรมเนียมของราชการส่วนท้องถิ่นในสถานที่อื่น ๆ เช่น ห้างสรรพสินค้า สถานีรถไฟฟ้า ร้านสะดวกซื้อ เป็นต้น

(2) **ธนาคาร** ราชการส่วนท้องถิ่นอาจพัฒนาระบบรับชำระค่าธรรมเนียมที่ผู้ประกอบการกิจการสามารถพิมพ์หรือดาวน์โหลดเอกสารแจ้งการชำระค่าธรรมเนียม เพื่อให้ผู้ประกอบการนำไปชำระที่ธนาคาร ตู้ ATM หรือผ่านระบบ Mobile Banking ของธนาคารก็ได้

(3) **ศูนย์บริการร่วมหรือศูนย์รับคำขออนุญาต** ราชการส่วนท้องถิ่นอาจร่วมกับหน่วยงานรัฐหรือองค์กรเอกชน จัดตั้งหรือเข้าร่วมเป็นศูนย์การให้บริการรับคำขออนุญาตเพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชน เช่น การจัดตั้ง One stop service เป็นต้น

(4) **ช่องทางอิเล็กทรอนิกส์** ราชการส่วนท้องถิ่นใดที่มีศักยภาพอาจพัฒนา Application หรือเว็บไซต์เพื่อรองรับการชำระค่าธรรมเนียมและการต่ออายุใบอนุญาตเพื่อใช้งานในพื้นที่ของตนเอง หรืออาจใช้ระบบการอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขที่กรมอนามัยกำลังพัฒนาอยู่ก็ได้

(5) ช่องทางอื่นใดที่เป็นการอำนวยความสะดวกแก่ประชาชน

กรณีที่ราชการส่วนท้องถิ่นดำเนินการพัฒนาหรือจัดให้มีช่องทางการชำระค่าธรรมเนียมเพิ่มเติมข้างต้นเสร็จเรียบร้อยแล้ว ให้ราชการส่วนท้องถิ่นกำหนดรายละเอียดและวิธีการชำระค่าธรรมเนียม พร้อมทั้งประกาศให้ประชาชนทราบเป็นการทั่วไป⁸

3.4 กรณีที่ผู้ประกอบการได้ยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตก่อนวันที่พระราชกฤษฎีกานี้มีผลใช้บังคับ คือ ยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตก่อนวันที่ 22 พฤศจิกายน 2564 และคำขอดังกล่าวยังอยู่ในระหว่างการพิจารณาของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ราชการส่วนท้องถิ่นควรแจ้งให้ผู้ประกอบการทราบถึงสิทธิในการชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตแทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตตามพระราชกฤษฎีกาฯ ด้วย ทั้งนี้ หากผู้ประกอบการรายดังกล่าวประสงค์ที่จะใช้สิทธิการชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตแทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตก่อนที่พระราชกฤษฎีกาฯ จะมีผลใช้บังคับ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นนำหลักเกณฑ์ตามมาตรา 5 แห่งพระราชกฤษฎีกาฯ ฉบับนี้ มาบังคับใช้โดยอนุโลม⁹

⁷ พระราชกฤษฎีกากำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตแทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาต พ.ศ. 2564

มาตรา 6 ให้ผู้อนุญาตจัดให้มีช่องทางสำหรับรองรับการชำระค่าธรรมเนียมตามมาตรา ๔ วรรคสอง ให้แล้วเสร็จภายในสามร้อยหกสิบวันนับตั้งแต่วันที่พระราชกฤษฎีกานี้ใช้บังคับ

ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐใดไม่อาจดำเนินการให้แล้วเสร็จได้ภายในระยะเวลาตามวรรคหนึ่งให้แจ้งเหตุผลพร้อมระยะเวลาที่คาดว่าจะแล้วเสร็จต่อคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการเพื่อรายงานคณะรัฐมนตรีพิจารณาต่อไป

⁸ โปรดดูเชิงอรรถที่ 6 ข้างต้น

⁹ พระราชกฤษฎีกากำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตแทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาต พ.ศ. 2564

มาตรา 7 คำขอต่ออายุใบอนุญาตตามรายชื่อพระราชบัญญัติและประเภทของใบอนุญาตที่กำหนดในบัญชีท้ายพระราชกฤษฎีกานี้ซึ่งผู้รับใบอนุญาตได้ยื่นไว้ก่อนวันที่พระราชกฤษฎีกานี้ใช้บังคับและยังอยู่ระหว่างการพิจารณาของผู้อนุญาตผู้รับใบอนุญาตอาจดำเนินการตามพระราชกฤษฎีกานี้ได้และให้นำความในมาตรา ๕ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

4. ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมสำหรับราชการส่วนท้องถิ่นเพื่อควบคุม กำกับ ดูแลการประกอบกิจการ ให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 และที่แก้ไขเพิ่มเติม

การที่ผู้ประกอบการขอชำระค่าธรรมเนียมแทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตตามพระราชกฤษฎีกา ฉบับนี้ ย่อมส่งผลกระทบต่อกระบวนการพิจารณาอนุญาตตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ซึ่งราชการส่วนท้องถิ่นไม่ต้องดำเนินการตรวจสอบเอกสารหลักฐานประกอบคำขอต่ออายุใบอนุญาต รวมถึง การตรวจสอบสุขลักษณะสถานประกอบการเพื่อพิจารณาต่ออายุใบอนุญาตประกอบการ โดยเมื่อผู้ประกอบการ ขอชำระค่าธรรมเนียมแทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาต ราชการส่วนท้องถิ่นโดยเจ้าพนักงานท้องถิ่นต้องออก หลักฐานการต่ออายุใบอนุญาต คือ ใบอนุญาตประกอบการตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข ให้แก่ ผู้ประกอบการ โดยไม่สามารถกำหนดให้มีการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาต หรือหลักฐานประกอบการยื่นคำขอ หรือเงื่อนไขอื่นใดที่ต้องดำเนินการระหว่างการชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตได้ ดังนั้น เพื่อเป็นการควบคุม ฝ้าระวัง และตรวจสอบสุขลักษณะในการประกอบกิจการ และป้องกันผลกระทบต่อสุขภาพที่อาจเกิดขึ้น รวมทั้งกรณีที่ผู้ประกอบการขยายขนาดของกิจการเกินกว่าที่เคยขออนุญาตไว้ หรือกรณีที่ผู้ประกอบการ อาจมีการปรับเปลี่ยนกระบวนการผลิต แบบแปลนอาคารการจัดเก็บวัตถุดิบ รวมทั้งการปรับเปลี่ยนระบบ การจัดการและบำบัดกาก ของเสีย หรือมลพิษต่าง ๆ ที่เกิดในสถานประกอบการนั้น ราชการส่วนท้องถิ่น สามารถดำเนินการได้ ดังนี้

4.1 ราชการส่วนท้องถิ่นควรปรับปรุงข้อบัญญัติท้องถิ่น โดยเพิ่มเติมหลักเกณฑ์การดำเนินการ ตามพระราชกฤษฎีกาฯ อีกแนวทางหนึ่ง โดยยังคงไว้ซึ่งหลักเกณฑ์ วิธีการเดิมก่อนพระราชกฤษฎีกาฯ ฉบับนี้ มีผลใช้บังคับ และดำเนินการตรวจประเมินสถานประกอบการเป็นประจำ โดยกำหนดแผนการตรวจประเมิน สถานประกอบการประจำปี หรือแผนการสุ่มตรวจประเมินสถานประกอบการ ซึ่งอาจเข้าตรวจประเมินก่อน ใบอนุญาตสิ้นอายุหรือภายหลังการต่ออายุใบอนุญาตก็ได้ กรณีที่ตรวจสอบสถานประกอบการแล้ว พบว่า ผู้ประกอบการไม่ได้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขหรือข้อบัญญัติท้องถิ่น ราชการส่วนท้องถิ่นต้องดำเนินการใช้อำนาจตามกฎหมาย ได้แก่ การออกคำแนะนำ การออกคำสั่งทางปกครอง เช่น คำสั่งให้แก้ไขการประกอบกิจการ คำสั่งพักใช้ใบอนุญาต คำสั่งเพิกถอนใบอนุญาต เป็นต้น รวมถึงการเปรียบเทียบคดี และดำเนินคดีกรณีที่มีการฝ่าฝืนหลักเกณฑ์ตามกฎหมายหรือฝ่าฝืนคำสั่งทางปกครอง

4.2 ราชการส่วนท้องถิ่นอาจนำหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาต แทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาฯ ไปกำหนดไว้ในข้อบัญญัติท้องถิ่น โดยยังคง กำหนดหลักเกณฑ์การยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตตามปกติไว้ด้วย ทั้งนี้ ราชการส่วนท้องถิ่นควรกำหนดให้ ผู้ประกอบการที่ประสงค์จะเปลี่ยนแปลงลักษณะการประกอบกิจการในส่วนสำคัญต้องแจ้งรายละเอียด การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวแก่ราชการส่วนท้องถิ่นก่อนที่จะเริ่มดำเนินการ กรณีผู้ประกอบการตลาดต้อง ได้รับ อนุญาตเป็นหนังสือจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นก่อนจึงจะสามารถดำเนินการได้ อย่างไรก็ตาม การกำหนดให้ ผู้ประกอบการต้องแจ้งหรือขออนุญาตในกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงลักษณะการประกอบกิจการ จะต้องไม่กระทบ ต่อสิทธิของผู้ประกอบการในการชำระค่าธรรมเนียมการต่ออายุใบอนุญาตแทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาต

4.3 ราชการส่วนท้องถิ่นควรปรับปรุงคู่มือประชาชนให้สอดคล้องกับหลักเกณฑ์ตามพระราชกฤษฎีกาฯ ฉบับนี้ ทั้งนี้ กรมอนามัยจะดำเนินการจัดทำคู่มือประชาชนฉบับกลางเพื่อเผยแพร่เป็นตัวอย่างให้ราชการส่วน ท้องถิ่นต่อไป

4.4 ราชการส่วนท้องถิ่นควรสื่อสารให้กับประชาชนรับทราบเกี่ยวกับแนวทางการดำเนินการ และสิทธิของผู้ประกอบการในการชำระค่าธรรมเนียมแทนการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตตามพระราชกฤษฎีกาฯ ฉบับนี้โดยการประชาสัมพันธ์ควรครอบคลุมทั้งกลุ่มผู้ยื่นคำขออนุญาตก่อนพระราชกฤษฎีกาฯ จะมีผลใช้บังคับ กลุ่มที่อยู่ในระหว่างการพิจารณาอนุญาตของเจ้าพนักงานท้องถิ่น และกลุ่มผู้ยื่นคำขออนุญาตภายหลังพระราชกฤษฎีกาฯ มีผลใช้บังคับ

จัดทำโดย กองกฎหมาย กรมอนามัย โทร. 0 2590 4219

ข้อมูล ณ วันที่ 12 ตุลาคม 2564

แนวทางการปฏิบัติตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข
เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และมาตรการป้องกันความเสี่ยงจากโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019
หรือโรคโควิด 19 (Coronavirus Disease 2019 (COVID-19))
สำหรับสถานประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๔

ด้วยสถานการณ์การระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 หรือโรคโควิด 19 (Coronavirus Disease 2019 (COVID-19)) ที่มีจำนวนผู้ติดเชื้อโควิด 19 เป็นจำนวนมากในหลายพื้นที่ทั่วประเทศ ซึ่งส่วนใหญ่พบในกลุ่มผู้สัมผัสผู้ป่วยยืนยันต่อเนื่องจากกลุ่มการแพร่ระบาดในสถานบันเทิง การเดินทางจากพื้นที่เสี่ยง และการติดเชื้อต่อเนื่องจากสถานที่เฉพาะกลุ่ม เช่น โรงงาน สถานที่พักของแรงงานและแรงงานต่างด้าว ส่งผลให้มีจำนวนผู้ติดเชื้อรายใหม่และผู้ป่วยสะสมเพิ่มขึ้น ซึ่งจำเป็นต้องกำหนดมาตรการตามกฎหมายเพื่อป้องกันและควบคุมการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อโควิด 19 และให้ผู้มีหน้าที่สามารถปฏิบัติตามถูกต้องตามสุขลักษณะ มีประสิทธิภาพ และเหมาะสม รวมทั้งเป็นการสร้างความเชื่อมั่นในการประกอบกิจการนี้ด้วย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข โดยคำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุข อาศัยอำนาจตามความในข้อ ๔ แห่งกฎกระทรวงควบคุมสถานประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๐ จึงได้ออกประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และมาตรการป้องกันความเสี่ยงจากโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 หรือโรคโควิด 19 (Coronavirus Disease 2019 (COVID-19)) สำหรับสถานประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๔ ประกาศในราชกิจจานุเบกษาวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๖๔ โดยมีรายละเอียดในการปฏิบัติตามประกาศฯ ดังนี้

ผลการบังคับใช้ตามประกาศฯ ฉบับนี้

๑. มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๖๔ เป็นต้นไป (วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป)
๒. ให้ยกเลิกประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และมาตรการการป้องกันความเสี่ยงจากโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 หรือโรคโควิด 19 (Coronavirus Disease 2019 (COVID-19)) สำหรับสถานประกอบกิจการ พ.ศ. ๒๕๖๓
๓. ประกาศฯ ฉบับนี้ มีผลบังคับใช้กับสถานประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพตามที่ราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งเป็นพื้นที่ ตั้งสถานประกอบกิจการนั้น ได้ออกข้อบัญญัติท้องถิ่นควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพไว้ตามความในมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

“สถานประกอบกิจการ” หมายความว่า สถานที่ที่ใช้ในการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพตามประกาศกระทรวงสาธารณสุขที่ออกตามความในมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

๔. ให้สถานประกอบกิจการ ผู้ดำเนินกิจการ ผู้ปฏิบัติงาน และราชการส่วนท้องถิ่น ปฏิบัติตามมาตรการป้องกันความเสี่ยงตามระดับของสถานการณ์การระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 หรือโรคโควิด 19 (Coronavirus Disease 2019 (COVID-19)) ดังนี้

“ระดับ ๑” หมายความว่า สถานการณ์ที่ไม่พบผู้ติดเชื้อไวรัสทั้งในสถานประกอบกิจการและในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งเป็นที่ตั้งของสถานประกอบกิจการ และในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นที่มีพื้นที่ติดต่อกันนั้น แต่ยังพบการระบาดของเชื้อไวรัสภายในประเทศและต่างประเทศ

“ระดับ ๒” หมายความว่า สถานการณ์ที่ไม่พบผู้ติดเชื้อในสถานประกอบกิจการ แต่พบว่ามีการพบผู้ติดเชื้อ ซึ่งอยู่ในระยะแพร่เชื้อตามที่กรมควบคุมโรคกำหนด เข้ามาใช้บริการในสถานประกอบกิจการนั้น หรือพบผู้ติดเชื้อในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น หรือในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นที่มีพื้นที่ติดต่อกัน

“ระดับ ๓” หมายความว่า สถานการณ์ที่พบผู้ติดเชื้อในสถานประกอบกิจการนั้น

บทบาทหน้าที่ของสถานประกอบการหรือผู้ดำเนินกิจการ

๑. ต้องมีการประเมินสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 หรือโรคโควิด 19 (Coronavirus Disease 2019 (COVID-19)) ในสถานประกอบการ ในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งเป็นที่ตั้งของสถานประกอบการ กิจการ หรือในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นที่มีพื้นที่ติดต่อกัน ว่าอยู่ในระดับ ๑ หรือระดับ ๒ หรือระดับ ๓ และปฏิบัติตามมาตรการป้องกันความเสี่ยงจากโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ดังนี้

๑.๑ กรณีสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสอยู่ในระดับ ๑ ให้ปฏิบัติตามมาตรการดังต่อไปนี้

(๑) ทำความสะอาดอาคารสถานประกอบการด้วยน้ำยาทำความสะอาดอย่างสม่ำเสมอ โดยเฉพาะบริเวณพื้นผิวที่มีการสัมผัสบ่อยหรือสัมผัสร่วมกัน และต้องดูแลความสะอาดให้อยู่ในสภาพที่ถูกต้องลักษณะเป็นประจำทุกวัน

(๒) มีการระบายอากาศที่ดีและเพียงพอ กรณีมีระบบปรับอากาศต้องมีอัตราการระบายอากาศเป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

(๓) พื้นที่ปฏิบัติงานและพื้นที่ให้บริการอย่างน้อย ๑ คน ต่อ ๔ ตารางเมตร หรือเว้นระยะห่างระหว่างบุคคล อย่างน้อย ๑ เมตร

(๔) ทำความสะอาด เครื่องมือ เครื่องใช้ ภาชนะ อุปกรณ์และเครื่องจักร ก่อนและหลังประกอบกิจการ หรือให้บริการทุกครั้ง

(๕) มีอ่างล้างมือพร้อมน้ำและสบู่อย่างเพียงพอ หากไม่สามารถจัดให้มีอ่างล้างมือได้ต้องจัดให้มีเจลแอลกอฮอล์ หรือแอลกอฮอล์เข้มข้นไม่น้อยกว่าร้อยละ ๗๐

(๖) ให้มีภาชนะบรรจุ หรือภาชนะรองรับที่เหมาะสมและเพียงพอกับประเภทและปริมาณของมูลฝอย

(๗) มีอุปกรณ์ทำความสะอาด น้ำยาทำความสะอาด สารฆ่าเชื้อ อย่างเพียงพอ

(๘) มีอุปกรณ์ป้องกันตนเองสำหรับพนักงานทำความสะอาดอย่างเพียงพอ

(๙) ผู้ปฏิบัติงานต้องมีสุขภาพดี ไม่เป็นโรคติดต่อ รักษาความสะอาดของร่างกายอย่างสม่ำเสมอ สวมใส่เสื้อผ้าที่สะอาดและมีสุขอนามัยส่วนบุคคลที่ดี

(๑๐) วัตถุประสงค์ของผู้ปฏิบัติงานและผู้มาใช้บริการ และมีการลงทะเบียนเข้าและออกจากสถานประกอบการ ผ่านระบบเทคโนโลยีดิจิทัลที่ทางราชการกำหนด เช่น ไทยชนะหรือใช้การบันทึกข้อมูล

(๑๑) ผู้ปฏิบัติงานประเมินตนเองก่อนเข้าทำงานทุกวัน ผ่านระบบเทคโนโลยีดิจิทัลตามที่กรมอนามัยกำหนด เช่น ไทยเซฟไทย (Thai Save Thai) หากมีอาการป่วยจากเชื้อไวรัสหรือสัมผัสใกล้ชิดผู้ติดเชื้อให้หยุดปฏิบัติงานทันที

กำกับ ดูแล ให้ผู้ปฏิบัติงาน ผู้มาติดต่อ และผู้ให้บริการ สวมหน้ากากอนามัยหรือหน้ากากผ้าตลอดระยะเวลาที่อยู่ในสถานประกอบการ ยกเว้นขณะดื่มหรือรับประทานอาหาร

(๑๒) ประเมินสถานประกอบการ ในการปฏิบัติตามมาตรการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัส ผ่านระบบเทคโนโลยีดิจิทัลตามที่กรมอนามัยกำหนด เช่น ไทยสต็อปโควิดพลัส (Thai Stop COVID Plus)

(๑๓) การให้บริการอาหารและเครื่องดื่มในสถานประกอบการ ต้องจัดบริการที่ถูกต้องลักษณะปลอดภัย ป้องกันการแพร่กระจายของเชื้อโรค และต้องมีอ่างล้างมือหรือเจลแอลกอฮอล์หรือแอลกอฮอล์เข้มข้นไม่น้อยกว่าร้อยละ ๗๐ ไว้ด้วย

๑.๒ กรณีสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสอยู่ในระดับ ๒ ให้ปฏิบัติตามมาตรการในระดับ ๑ และดำเนินการตามมาตรการในระดับ ๒ ดังต่อไปนี้ด้วย

(๑) ให้เพิ่มมาตรการในการทำความสะอาดจุดสัมผัสร่วมอย่างน้อยวันละ ๒ ครั้ง หรือเพิ่มความถี่มากขึ้น หากมีผู้ใช้บริการจำนวนมาก และอาจฆ่าเชื้อด้วยสารฆ่าเชื้อโรค

(๒) เมื่อทราบว่าผู้ติดเชื้อเข้ามาในสถานประกอบการตามช่วงเวลา ให้หยุดการดำเนินกิจการในส่วนที่เกี่ยวข้องทันที

(๓) จัดให้มีมาตรการลดความแออัด ลดการสัมผัสในสถานประกอบการ

(๔) จัดทำทะเบียนบันทึกประวัติและข้อมูลการเดินทางของผู้ปฏิบัติงาน กรณีที่มีการเดินทางไปในพื้นที่หรือสถานที่เสี่ยง

(๕) มีการตรวจหาเชื้อไวรัสให้แก่พนักงานตามความเหมาะสม กรณีตรวจแล้วได้ผลที่มีความเป็นไปได้มากที่สุดที่จะเป็นผู้ติดเชื้อ ให้รายงานต่อเจ้าหน้าที่สาธารณสุขโดยทันที และปฏิบัติตามมาตรการควบคุมโรคตามที่กฎหมายว่าด้วยโรคติดต่อกำหนด

(๖) ส่งเสริมให้ผู้ปฏิบัติงานทุกคนได้รับวัคซีนป้องกันการติดเชื้อไวรัส ตามที่กรมควบคุมโรคกำหนด

(๗) เพิ่มมาตรการในการคัดกรอง ในกรณีมีบุคคลภายนอกที่เข้ามาให้บริการหรือปฏิบัติงานในสถานประกอบการมากกว่าหนึ่งชั่วโมง ต้องดำเนินการประเมินตนเองผ่านระบบเทคโนโลยีดิจิทัลตามที่กรมอนามัยกำหนดด้วย

(๘) เพิ่มมาตรการกรณีที่มีการให้บริการอาหารและเครื่องดื่มในสถานประกอบการ โดยจัดให้มีที่นั่งรับประทานอาหารเป็นการเฉพาะที่สามารถป้องกันการแพร่กระจายของเชื้อไวรัส

๑.๓ กรณีสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสอยู่ในระดับ ๓ ให้ปฏิบัติตามมาตรการในระดับ ๒ และมาตรการในระดับ ๓ ดังต่อไปนี้ด้วย

(๑) พิจารณาหยุดกิจกรรมหรือการให้บริการ ในแผนกที่มีผู้ปฏิบัติงานติดเชื้อและบริเวณที่เกี่ยวข้อง และให้เปิดการดำเนินกิจการต่อไปได้ในวันถัดจากวันที่ทำความสะอาดแล้วเสร็จหนึ่งวัน หรือตามที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขกำหนด หรือใช้มาตรการอื่นตามที่กระทรวงสาธารณสุขกำหนดแล้วแต่กรณี เช่น ห้ามแหวะระหว่งการเดินทาง ไม่ให้ออกไปภายนอกสถานประกอบการ (Bubble and Seal)

(๒) ให้เพิ่มความถี่ในการทำความสะอาดสถานประกอบการ อย่างน้อยทุก ๒ ชั่วโมงหรือหลังการให้บริการ

(๓) เพิ่มการดูแลการระบายอากาศในสถานประกอบการให้มีการถ่ายเทอากาศบริเวณที่พบผู้ติดเชื้อทันที และปรับปรุงระบบระบายอากาศให้ดียิ่งขึ้น โดยอาจติดตั้งอุปกรณ์เพิ่ม

(๔) การจัดการมูลฝอยประเภทที่ปนเปื้อนน้ำมูก น้ำลาย สารคัดหลั่ง เช่น หน้ากากอนามัยกระดาษทิชชู ชุดตรวจและน้ำยาที่เกี่ยวข้องกับการวินิจฉัยการติดเชื้อ SARS-CoV-2 (เชื้อก่อโรค COVID-19) แบบตรวจหาแอนติเจนด้วยตนเอง (COVID-19 Antigen test self-test kits) ที่ใช้งานแล้ว ให้จัดที่ทิ้งมูลฝอยติดเชื้อเป็นการเฉพาะ แยกเก็บรวบรวม และทำลายเชื้อไวรัส ใส่ถุงบรรจุมูลฝอยติดเชื้อที่ทำจากพลาสติกหรือวัสดุอื่นที่มีความเหนียวไม่ฉีกขาดง่าย

๒. ดำเนินการตามมาตรการป้องกันความเสี่ยงจากเชื้อไวรัสตามระดับของสถานการณ์การแพร่ระบาด โดยเพิ่มมาตรการจากระดับ ๑ เป็นระดับ ๒ หรือจนถึงระดับ ๓ หรือโดยลดมาตรการจากระดับที่ ๓ เป็นระดับที่ ๒ หรือเป็นระดับที่ ๑ แล้วแต่กรณี ทั้งนี้ ตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือเจ้าพนักงานสาธารณสุขตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขกำหนด

๓. ในกรณีที่สถานประกอบการใดมีมาตรการกำหนดไว้โดยเฉพาะที่มีความเข้มข้นมากกว่ามาตรการตามประกาศนี้ให้ปฏิบัติตามมาตรการนั้นต่อไปได้ และให้ปฏิบัติตามมาตรการตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องด้วย

บทบาทหน้าที่ของผู้ปฏิบัติงาน

๑. ผู้ปฏิบัติงานต้องมีสุขภาพดี ไม่เป็นโรคติดต่อ รักษาความสะอาดของร่างกายอย่างสม่ำเสมอ สวมใส่เสื้อผ้าที่สะอาดและมีสุขอนามัยส่วนบุคคลที่ดี
๒. จัดให้มีการวัดอุณหภูมิของผู้ปฏิบัติงานและผู้มาใช้บริการ และมีการลงทะเบียนเข้าและออกจากสถานประกอบกิจการ ผ่านระบบเทคโนโลยีดิจิทัลที่ทางราชการกำหนด เช่น ไทยชนะหรือใช้การบันทึกข้อมูล
๓. ประเมินตนเองก่อนเข้าทำงานทุกวัน ผ่านระบบเทคโนโลยีดิจิทัลตามที่กรมอนามัยกำหนด เช่น ไทยเซฟไทย (Thai Save Thai) หากพบว่า มีอาการป่วยจากเชื้อไวรัสหรือสัมผัสใกล้ชิดผู้ติดเชื้อภายในระยะเวลาที่อาจมีความเสี่ยงในการเป็นผู้ติดเชื้อให้หยุดปฏิบัติงานทันที
๔. ให้ผู้ปฏิบัติงาน ผู้มาติดต่อ และผู้ให้บริการ สวมหน้ากากอนามัยหรือหน้ากากผ้า ตลอดระยะเวลาที่อยู่ในสถานประกอบกิจการ ยกเว้นขณะดื่มหรือรับประทานอาหาร
๕. จัดทำทะเบียนบันทึกประวัติและข้อมูลการเดินทางของผู้ปฏิบัติงาน กรณีที่มีการเดินทางไปในพื้นที่หรือสถานที่เสี่ยง และให้มีมาตรการป้องกันควบคุมโรค เช่น การกักตัวเพื่อสังเกตอาการ
๖. ในแผนกที่มีผู้ปฏิบัติงานผู้ติดเชื้อและบริเวณที่เกี่ยวข้อง ให้จัดที่ทิ้งมูลฝอยติดเชื้อเป็นการเฉพาะแยกเก็บรวบรวม และทำลายเชื้อไวรัส โดยใส่ถุงบรรจุมูลฝอยติดเชื้อที่ทำจากพลาสติกหรือวัสดุอื่นที่มีความเหนียว ไม่ฉีกขาดง่าย ทนทานต่อสารเคมีและการรับน้ำหนัก กันน้ำได้ ไม่รั่วซึมและไม่ดูดซึม จำนวนสองชั้น ถุงชั้นแรกให้มัดด้วยน้ำยาฆ่าเชื้อ หรือน้ำยาฟอกขาว จากนั้นมัดปากถุงให้แน่นแล้วซ้อนด้วยถุงแดงบรรจุมูลฝอยติดเชื้ออีกหนึ่งชั้นมัดปากถุงให้แน่นอีกครั้ง หากไม่มีถุงแดงต้องมีข้อความ “มูลฝอยติดเชื้อ” ปรากฏบนถุงบรรจุมูลฝอยติดเชื้อ
๗. ปฏิบัติตามมาตรการที่เกี่ยวข้องอย่างเคร่งครัด

บทบาทหน้าที่ของประชาชนหรือผู้ให้บริการ

๑. มีการลงทะเบียนเข้าและออกจากสถานประกอบกิจการ ผ่านระบบเทคโนโลยีดิจิทัลที่ทางราชการกำหนด เช่น ไทยชนะหรือใช้การบันทึกข้อมูล
๒. กรณีผู้มาติดต่อมีประวัติเข้าไปในสถานที่เสี่ยง หรือสัมผัสใกล้ชิดผู้ติดเชื้อภายในระยะเวลาที่อาจมีความเสี่ยงในการเป็นผู้ติดเชื้อให้งดเข้าไปในสถานประกอบกิจการ
๓. ประเมินตนเองก่อนเข้ารับบริการผ่านระบบเทคโนโลยีดิจิทัลตามที่กรมอนามัยกำหนด เช่น ไทยเซฟไทย (Thai Save Thai) หากพบว่ามีความเสี่ยงที่อาจจะเป็นผู้ติดเชื้อให้งดเข้าใช้บริการ
๔. สวมหน้ากากอนามัยหรือหน้ากากผ้า ตลอดระยะเวลาที่อยู่ในสถานประกอบกิจการ ยกเว้นขณะดื่มหรือรับประทานอาหาร
๕. ในกรณีมีบุคคลภายนอกที่เข้ามาให้บริการหรือปฏิบัติงานในสถานประกอบกิจการมากกว่า ๑ ชั่วโมง ต้องดำเนินการประเมินตนเองผ่านระบบเทคโนโลยีดิจิทัลตามที่กรมอนามัยกำหนดด้วย
๖. ปฏิบัติตามมาตรการที่เกี่ยวข้องอย่างเคร่งครัด

บทบาทหน้าที่ของราชการส่วนท้องถิ่น

ราชการส่วนท้องถิ่นที่ได้ออกข้อบัญญัติท้องถิ่นควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพไว้ตามความในมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติมแล้ว เจ้าพนักงานตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จะต้องประเมินสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 หรือโรคโควิด 19 (Coronavirus Disease 2019 (COVID-19)) ว่าอยู่ในระดับใด และให้ตรวจตรา ควบคุม กำกับดูแล ให้คำแนะนำแก่สถานประกอบกิจการให้ปฏิบัติให้เป็นไปตามประกาศฯ ฉบับนี้ อย่างเคร่งครัด หากพบว่าผู้ดำเนินกิจการหรือผู้ปฏิบัติงานฝ่าฝืนประกาศฯ ฉบับนี้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะต้องรวบรวมพยาน หลักฐานเพื่อเปรียบเทียบปรับและดำเนินคดีต่อไป

บทกำหนดโทษตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

หากฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามประกาศฯ ฉบับนี้ มีโทษตามมาตรา ๖๘ ผู้ใดฝ่าฝืนกฎกระทรวงซึ่งออกตามมาตรา ๖ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน ๕๐,๐๐๐ บาท

ศึกษารายละเอียดหลักเกณฑ์มาตรการป้องกันความเสี่ยงฯ
ในสถานการณ์การแพร่ระบาดฯ แต่ระดับเพิ่มเติม

จัดทำโดย กองกฎหมาย กรมอนามัย โทร. 0 2590 4219